

ОБИЦЯНКИ

Альфа сказав:

— Ми йдемо.

Окс стояв біля дверей, менший, ніж будь-коли. Під очима в нього були синці.

Це не закінчиться добре. Засідки ніколи не закінчувалися так.

— Що? — запитав Окс, трохи звузивши очі. — Коли?

— Завтра.

Він сказав:

— Ти ж знаєш, що я поки не можу піти, — і я торкнувся ворона на своєму передпліччі, відчуваючи тріпотіння крил, пульс магії. Воно горіло. — За два тижні я маю зустрітися з маминим адвокатом, щоб переглянути її заповіт. Є ще будинок і...

— Не ти, Оксе, — сказав Джо Беннетт, сидючи за батьковим столом.

Від Томаса Беннетта залишився лише попіл.

Я бачив момент, коли значення цих слів дійшло до нього. Це була дика й жорстока зрада вже розбитого серця.

— І не мама. І не Марк.

Картер і Келлі Беннетт стояли поруч із Джо, неспокійно переминаючись. Я не був у зграї вже дуже-дуже давно, але все одно відчував, як тихий пульс гніву пронизує їхні душі. Але він був спрямований не на Джо чи Окса. І ні на кого в цій кімнаті. Вони жадали помсти, прагнули вбивати пазурами й іклами, та вже втратили будь-яку надію на це.

Як і я. Окс просто ще не знав про це.

— То це ти, — сказав Окс. — І Картер, і Келлі.

— І Гордо.

Та тепер він дізнався. Окс не дивився на мене. З таким же успіхом можна було б сказати, що в кімнаті були тільки вони вдвох.

— І Гордо. Куди ви йдете?

— Робити те, що правильно.

— Тут немає нічого правильного, — заперечив Окс. — Чому ти мені про це не сказав?

— Я кажу тобі зараз, — відповів він і, о Джо, він мав знати, що це не...

— Тому що це правильно. Куди ти йдеш?

— За Річардом.

Одного разу, коли Окс був хлопчиком, його гівняний батько поїхав у невідомому напрямку, навіть не озирнувшись. Минуло кілька тижнів, перш ніж Окс наважився підняти слухавку й зателефонувати мені. Він говорив повільно, але я чув біль у кожному слові, коли він розповідав, що в них не все гаразд: він бачив листи з банку, в яких йшлося про те, що у них забирають будинок на старій знайомій ґрунтовій дорозі, в якому вони жили з матір'ю.

«Чи можу я отримати роботу? Просто нам потрібні гроші, і я не можу допустити, щоб ми втратили будинок. Це все, що у нас залишилося. Я добре працював би, Гордо. Я б добре працював і працював би на тебе вічно. Це все одно мало статися, може, зробимо це зараз? Ми можемо зробити це зараз? Вибач. Мені просто потрібно зробити це зараз, тому що тепер я повинен бути чоловіком».

Це був голос загубленого хлопчика.

І ось на моїх очах цей хлопчик повернувся. Звичайно, він був дорослішим, але його мати лежала в землі, його Альфа став лише димом у зорях, а споріднена душа серед усіх жажливих речей вчепилася кігтями в його груди і рвала, рвала, рвала, рвала, рвала.

Я нічого не зробив, щоб зупинити це. Було вже надто пізно для всіх нас.

— Чому? — запитав Окс, і його голос надламався прямо посередині. Чому, чому, чому.

Тому що Томас був мертвий. Тому що вони забрали його у нас.

Тому що Річард Коллінз і його Омеги з фіолетовими очима в темряві прийшли до Грін-Кріка, із гарчанням наближаючись до поваленого короля.

Я зробив усе, що міг. Та цього було недостатньо.

Там був хлопчик, цей маленький хлопчик, якому ще не виповнилося й вісімнадцяти років, ніс на собі тягар спадщини свого батька — монстра з його дитинства, що став реальністю. Його очі палали червоним, і він знав лише помсту, яка пульсувала в його братах нескінченним колом, підживлюючи злість один одного. Він був хлопчиком-принцом, який перетворився на розлюченого короля й потребував моєї допомоги.

Елізабет Беннетт мовчала, дозволяючи цьому відбуватися в неї на очах. Загорнувшись у плед, завжди стримана королева спостерігала, як розгортається ця клята трагедія. Я навіть не був упевнений, що вона була там.

А Марк, він...

Ні. Тільки не він. Не зараз. Минуле — це минуле.

Вони сперечалися, вишкіривши зуби й гарчачи один на одного. Знову й знову кожен завдавав удару, поки інший не стікав кров'ю на наших очах. Я розумів Окса. Страх втратити тих, кого любиш. Почути те, чого ти ніколи не хотів чути. Тягар відповідальності, про яку ти ніколи не просив.

Я розумів Джо. Не хотів, але розумів.

— *Ми думаємо, що це був твій батько, Гордо, — прошепотів Осмонд. — Ми думаємо, що Роберт Лівінгстон знайшов шлях до магії і розбив кайдани, які тримали Річарда Коллінза.*

Так. Я думав, що найбільше розумію Джо.

— Не можна ділити зграю, — сказав Окс і, о боже, він благав. — Не зараз. Джо, ти ж чортів Альфа. Ти потрібен

їм тут. Усім їм. Разом. Ти справді думаєш, що вони погодяться...

— Я вже сказав їм кілька днів тому, — промовив Джо. І тут він здригнувся. — Дідько.

Я заплющив очі.

І було це:

— Це дно, Гордо.

— Так.

— І ти з цим змирився.

— Хтось має простежити, щоб він не вкоротив собі віку.

— І цей хтось — ти. Бо ти у зграї.

— Схоже на те.

— За власним бажанням?

— Гадаю, так.

Але, звісно, все було не так просто. Ніколи не було.

— Ти хочеш вбивати. Тебе це влаштовує?

— Мене це зовсім не влаштовує, Оксе, але Джо має рацію. Ми не можемо допустити, щоб це сталося з кимось іще. Річард хотів Томаса, але скільки часу мине, перш ніж він піде за іншою зграєю, щоб стати Альфою? Як швидко він збере ще одну зграю, більшу за попередню? Сліди вже холонуть. Ми повинні покінчити з цим, поки ще можемо. Це помста, чиста й проста, але вона цілком виправдана.

Я замислився, чи вірю у власну брехню.

Зрештою:

— Ти маєш поговорити з ним перед тим, як поїдеш.

— Із Джо?

— Із Марком.

— Оксе...

— А якщо ти не повернешся? Ти справді хочеш, щоб він думав, що тобі байдуже? Тому що це лажа, чуваче. Ти мене знаєш. Але іноді мені здається, ти забуваєш, що я знаю тебе так само добре. Може, навіть краще.

Хай йому грець.

Вона стояла на кухні будинку Беннеттів, дивлячись у вікно. Її руки були складеними на стільниці, плечі напруженими, а горе огортало, немов саван. Хоч я вже багато років не хотів мати нічого спільного з вовками, проте все ще знав, як її поважали. Вона була королівською особою, хотіла того чи ні.

— Гордо, — сказала Елізабет не обертаючись. Мені стало цікаво, чи прислухається вона до співу вовків, якого я вже давно не міг почути. — Як він?

— Злий.

— Цього слід було очікувати.

— Справді?

— Мабуть, — тихо відповіла вона. — Але ми з тобою старші. Може, не мудріші, але старші. Все, через що ми пройшли, все, що ми бачили, це просто... інша річ. Окс — хлопчик. Ми прихистили його, як могли. Ми...

— Ви накликали це на нього, — сказав я, перш ніж зміг зупинитися. Слова були кинуті, як граната, і вони вибухнули, приземлившись біля її ніг. — Якби ти трималася якомога далі, якби не втягнула його в це, він все ще міг би...

— Пробач за те, що ми з тобою зробили, — сказала вона, і я похлинувся. — За те, що зробив твій батько. Це було несправедливо й неправильно. Жодна дитина не повинна пережити те, що пережив ти.

— І все ж ти нічого не зробила, щоб зупинити це, — з гіркотою сказав я. — Ти, і Томас, і Абель, і моя мама — ніхто з вас. Ви дбали лише про те, ким я можу бути для вас, а не про те, що це означатиме для мене. Те, що мій батько зробив зі мною, для вас нічого не значило. А потім ти взяла і пішла...

— Ти розірвав зв'язок зі зграєю.

— Це було найлегше рішення в моєму житті.

— Я чую, коли ти брешеш, Гордо. Твоя магія не може приховати биття твого серця. Не завжди. Не тоді, коли це найважливіше.

— Довбані перевертні. Мені було дванадцять, коли мене зробили відьмаком у зграї Беннеттів. Моя мати померла. Мій батько пішов. Але Абель все одно простягнув мені руку, і єдина причина, чому я погодився, полягала в тому, що я не знав нічого кращого й не хотів залишатися сам. Я був наляканий і...

— Ти зробив це не заради Абеля.

Я подивився на неї, зіщулившись.

— Про що, чорт забирай, ти говориш?

Елізабет нарешті повернулася й подивилася на мене. Плед все ще був на її плечах. У якийсь момент вона зібрала назад у хвіст своє світле волосся, пасма якого були розпущеними й спадали на обличчя. Її очі були блакитними, потім помаранчевими, потім знову блакитними, тьмяно мерехтливими. Більшість людей, яка дивилася на неї, подумала б, що Елізабет Беннетт у цей момент була слабкою та кволою, але я знав краще: вона була загнаною в кут — найнебезпечніший стан для хижака.

— Це було не заради Абеля.

Ах. Отже, це була гра, в яку вона хотіла зіграти.

— Це був мій обов'язок.

— Твій батько...

— Мій батько втратив контроль, коли в нього забрали прив'язку. Він приєднався до...

— Ми всі повинні були зіграти свою роль, — сказала Елізабет. — Кожен із нас. Ми помилялися. Ми були молодими й нерозумними, сповненими великої та жахливої люті на все, що в нас забрали. Абель тоді зробив те, що вважав правильним. Так само і Томас. Зараз я роблю те, що вважаю правильним.

— І все ж ти не зробила нічого, щоб боротися зі своїми синами та не дозволити їм повторити наші помилки. Ти змінилася, як собака в тій кімнаті.

Вона не клюнула на приманку. Замість цього сказала:

— А ти ні?

Трясця.

— Чому?

— Чому що, Гордо? Ти повинен бути більш конкретним.

— Чому ти їх відпускаєш?

— Тому що колись ми були молодими й дурними, сповненими великої та жахливої люті. І тепер це перейшло до них, — вона зітхнула. — Ти вже був там раніше. Ти вже проходив через це. Це сталося одного разу й відбувається знову. Я вірю, що ти допоможеш їм уникнути помилок, яких припустилися ми.

— Я не у зграї.

— Ні, — сказала вона, і це не повинно було так боляче вразити. — Але це твій вибір. Так само, як і ми зараз тут через вибір, який зробили. Можливо, ти маєш рацію. Можливо, якби ми не прийшли сюди, Окс був би...

— Людиною?

Її очі знову спалахнули.

— Томас...

Я пирхнув.

— Він ні чорта мені не сказав, але це не важко зрозуміти. Що в ньому такого?

— Я не знаю, — зізналася вона. — І не знаю, чи знав Томас. Але Окс... особливий. Інший. Він цього ще не бачить, і може минути багато часу, перш ніж зрозуміє це. Не знаю, чи це магія, чи щось більше. Він не такий, як ми. Він не такий, як ти. Але він і не людина. Не зовсім. Гадаю, він більше, ніж всі ми.

— Ти маєш захистити його. Я зміцнив захисні межі, як міг, але тобі потрібно...

— Він — зграя, Гордо. Немає нічого, що б я не зробила заради зграї. Ти ж пам'ятаєш це.

— Я робив це для Абеля, а потім — для Томаса.

— Брехня, — сказала вона, хитаючи головою. — Але ти майже віриш у це.

Я зробив крок назад.